

קוֹנְטָרַס

קִדְשֵׁת הַחַיִּים

יִגְלֶה נֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת אֵיךְ הָאָדָם צָרִיךְ לְחַיּוֹת אֶת
חַיּוֹ בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, וַיִּשְׁמֹר עֲצָמוֹ מִחֻטָּאִים
וְעוֹנוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עֲרֻבוֹת
נְעִימוֹת יְדִידוֹת זֵיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְפַּרֵּךְ.

*

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ.

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רָז לֹא אָנִים לִיה
רַבִּי נַתָּן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ,

וּמִשְׁלָב בְּפֶסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, פְּתוּבִים וּמֵאַמְרֵי
חֻכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגֻמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ.

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב

עִיה "ק יְרוּשָׁלַיִם תוֹבֵב" א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מִי שְׂרוּצָה
לְהִתְקַרֵּב אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, צָרִיךְ
לְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר אֶת חַיָּיו, וְיַחֲיֶה עַל-פִּי
דְרָכֵי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה
יִזְכֶּה לְקַדְּשֵׁת הַחַיִּים. וְזוֹ מַעֲלֵת נְשָׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל עַל אֲמוֹת הָעוֹלָם, שֶׁכָּל חַיֵּיהֶם
הֵם קַדְּשֵׁת הַחַיִּים, שְׁחַיֵּיהֶם חַיִּים
דְּקַדְּשָׁה.

(אמרי מוהר"א"ש, חלק ב', סימן תרב)

קוֹנְטֵרַס

קִדְשַׁת הַחַיִּים

א.

אֱהוּבֵי, בְּנֵי הַיָּקָר, עָלֶיךָ לְדַעַת כִּי אָנוּ בְּנֵי
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאָנוּ צָרִיכִים לְקִדְשׁ אֶת חַיֵּינוּ,
וְלַחֲיוֹת אֶת חַיֵּינוּ עַל-פִּי דְרָךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה
שֶׁנִּתֵּן לָנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְצִוָּה אוֹתָנוּ (וַיִּקְרָא כ,
ז): "וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהֵייתֶם קְדָשִׁים", שְׁכָל חַיֵּינוּ
צָרִיכִים לְהִיּוֹת חַיֵּי קְדָשָׁה וְטָהָרָה. הֵן קְדָשַׁת
הַמַּחְשָׁבָה — לְקִדְשׁ וְלִטְהַר אֶת מַחְשְׁבוֹתֵינוּ,
לְחַשֵּׁב תָּמִיד רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְשֶׁאֵין שׁוֹם מְצִיאוֹת
בְּלִעְדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא,
וְכֹל מֵה שֶׁנִּכְנָס בְּדַעְתָּנוּ וּבַמַּחְשְׁבוֹתֵינוּ אֶת אֲמִתַּת
מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ-כֵן נִזְכָּה לְהִתְקַדְּשׁ וְלִהְטָהָר,
כִּי הַכֵּל הוֹלֵךְ אַחַר הַמַּחְשָׁבָה, כִּי בְּמָקוֹם שֶׁאָדָם

חושב שם כל האדם. וכן צריכים לקדש ולטהר את
 העינים, להסתכל רק על רוחניות חיות אלקותו
 יתברך המחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה כלה,
 ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות
 אלקותו יתברך, ומה שהעינים רואות גשמיות, זה
 רק לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, וצריך להרגיל
 את העינים להסתכל רק על הרוחני שיש בכל דבר.
 כמו-כן לקדש ולטהר את האזנים, ולשמע את
 הקול הפנימי שיש בכל הבריאה כלה, שהוא קולו
 יתברך. ואז כשנרגיל את עצמנו בצורה כזו, לקדש
 ולטהר את העינים והאזנים, ממילא נהיה מאריכי
 אף על כל מה שעובר עלינו; כי באמת עקר הפעם
 והקפידות והעצבנות באים לאדם, מחמת שאין לו
 סבלנות, וכל זה בא לאדם שנפל מהאמונה
 הקדושה, כי המאמין האמתי שאין בלעדיו יתברך
 כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, הוא יסבל כל
 מה שעובר עליו, ויודה וישבח ויפאר את הקדוש-
 ברוך-הוא על כל פרט ופרט; ולכן ראה, אהובי,
 בני היקר, להאריך אפך על כל מה שעובר עליך,
 ותמיד תמשיך את השגחתו הפרטית בתוך חייך
 הפרטיים, כדי שלא תתעצבן, וכדי שלא תפל
 באיזה לחץ ועצבנות, בכעס וקפידות, אלא תהיה

קדשת החיים

תנא

מֵאַרְיֵךְ אֶף עַל הַכֹּל. וְהָעוֹלָה עַל הַכֹּל — רֵאָה לְשֹׁמֵר אֶת פִּיךָ לְקַדְּשׁוֹ וּלְטַהֲרוֹ לְדַבֵּר רַק דְּבוּרֵי אֲמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, וְתִשְׁמַר אֶת עֲצֻמְךָ מִדְּבוּרֵי לְשׁוֹן-הָרַע, רְכִילוֹת וְלִיצְנוּת, שְׁקָרִים וּמְרִיבוֹת וּמַחְלָקָת, אֲשֶׁר דָּבָר זֶה עוֹקֵר אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי מִשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת; כִּי עֹקֵר הָאָדָם הוּא הַדְּבֹוֹר, וְכַפִּי שֶׁהָאָדָם מְדַבֵּר, כֵּן מִמְּשִׁיךְ אֶת עֲצָמוֹ אֶל דְּבָר זֶה; הֵינּוּ כְּשֶׁאָדָם מְרַגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְעַם כָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא מְדַבֵּר רַק מִהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הֵרִי זֶה מִשְׁרָה שְׂכִינְתּוֹ בְּזֵה הָעוֹלָם, וּמִשְׁרָה שְׂכִינְתּוֹ עֲזוֹ עַל כָּל מִי שֶׁמְדַבֵּר עִמוֹ, וְלִהְיוֹת, חַס וְשְׁלוֹם, אִם אָדָם מְדַבֵּר לְשׁוֹן-הָרַע וְרְכִילוֹת וְלִיצְנוּת, מַחְלָקָת וּכְפִירוֹת וְאִפִּיקוֹרְסוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְסַלֵּק אֶת הַשְׂכִּינָה מִהָעוֹלָם, וְאוֹי לֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ; וְעַל-כֵּן רֵאָה, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר, מֵהַ לְפָנֶיךָ, וְתִקְדֵּשׁ וְתִטְהַר אֶת עֲצֻמְךָ בְּיוֹתֵר, כִּי אֵין עוֹד טוֹב בְּזֵה הָעוֹלָם, כְּמוֹ "קְדֻשַׁת הַחַיִּים", כְּשֶׁאָדָם חֵי אֶת חַיּוֹ בְּקְדֻשָּׁה וּבְטָהָרָה, וְאֵינוֹ נִמְשָׁךְ אַחַר הַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְלָפוֹת שֶׁהֵם הַחִיצוֹנִים הַמְזִיקִים לְאָדָם; אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁמְקַדֵּשׁ אֶת חַיּוֹ, שָׂאז יִזְכֶּה לְ"קְדֻשַׁת הַחַיִּים", וְיִהְיֶה דְבוּק בְּחַי הַחַיִּים תָּמִיד.

ב.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! רְאֵה לְקֹדֶשׁ וּלְטֹהַר אֶת
 חַיִּיךָ, וְתִדַּע תָּמִיד, אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדֵּיךָ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל,
 וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְכִפִּי שְׁתַּכְנִיס אֶת
 עֲצָמְךָ בִּידִיעוֹת אֱלוֹ, כְּמוֹ-כֵן תִּזְכֶּה לְהִתְקַדֵּשׁ
 בְּקֹדֶשׁ הָעֲלִיוֹנָה; כִּי עַקֵּר הַקֹּדֶשׁ הוּא רַק אֲמַתַּת
 מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְכָכֵל שֶׁהָאָדָם נִכְלָל בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, כֵּן
 נִמְשַׁכֶּת עָלָיו קֹדֶשׁ וְטָהָרָה, כִּי עֲצָם יְדִיעַת אֲמַתַּת
 מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ זֹהֵי כְּבֹר קֹדֶשׁהּ, וְכִשְׁאָדָם יוֹדֵעַ
 זֹאת בִּידִיעָה מְחֻלָּטָת וּמְבֻרָרָת וּמְזַכָּכָת, עַל-יְדֵי-זֶה
 נִתְקַדְּשִׁים וְנִטְהָרִים כָּל אֵיבָרָיו וְכָל גִּידָיו; אֲשֶׁרֵי מִי
 שְׁתַּכְנִיס בְּעֲצָמוֹ תָּמִיד יְדִיעוֹת אֱלוֹ, וְאִזּוֹ יִהְיֶה קְדוֹשׁ
 בְּקֹדֶשׁ עֲלִיוֹנָה; אֲשֶׁרֵי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרֵי לוֹ בְּבֹא.

ג.

אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! רְאֵה אַחַת וּלְתָמִיד לְשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְתַכְלִל לְגַמְרֵי בְּעֲצָם
 עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתִשְׁתַּדֵּל לְקַיֵּם אֶת
 מְצֻוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלִהְשֹׁמֵר מִלְּעֵבֹר עַל מְצֻוֹתָיו
 יִתְבָּרֵךְ, כִּי בְּאֲמַת אֵין בְּלִעְדֵּיךָ יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא
 יִתְבָּרֵךְ הַלְבִּישׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּמְצֻוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת,

רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, כנגד
 רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו של האדם; ועל-כן
 כשאדם מקיים איזו מצוה, ומכוון שעושה בזה רצון
 הבורא יתברך שמו, וכן נזהר מלעבר על עברה,
 חס ושלום, על-ידי-זה הוא ממשיך חיות באותו
 איבר ובאותו גיד השיך אל מצות ה'עשה' או ה'לא
 תעשה', ונתקדש בקדשה עליונה. ולכן ראה,
 אהובי, בני היקר, לחיות את חייך חיי קדשה,
 ותקדש את חייך, כי עקר "קדשת החיים" הוא רק
 על-ידי קיום המצוות; ועל-כן אשרי ואשרי מי
 שזוכה לקיים את מצוותיו יתברך בתמימות
 ובפשיטות גמורה, ונמשך תמיד אחריו יתברך; כי
 אין לה עוד חיים ערבים ונעימים כמי שזוכה לקיים
 את רצון הבורא יתברך שמו, וזוכה להמשיך על
 עצמו ערבות, ידידות, זיו, אור, חיות ודבקות
 הבורא יתברך שמו על-ידי קיום מצוותיו. ובאמת
 מי שמעמיק עצמו בכל מצוה ומצוה לקימה
 כראוי, ונשמר מכל עברה ועברה, ויודע ועד אשר
 זה רצונו יתברך, על-ידי-זה נמשכת עליו קדשה
 וטהרה עליונה, ומקדש את חיו; אשרי מי שזוכה
 להגיע ל"קדשת החיים", שאז יהיה נכלל בחי
 החיים בו יתברך. ואל יקלו בעיניך דבורים אלו,

כִּי הֵם עֲקָרִים גְּדוּלִים מְאֹד מְאֹד. וְרָאוּ לָךְ, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְלַמַּד בְּכָל יוֹם אֶת מְצוּוֹתַי וְיִתְבָּרְךְ, כְּדֵי שְׂיִהְיֶה שָׁגוּר עַל פִּיךָ, כִּי עֲצָם הַלְמוּד מִהַתְרִי"ג מְצוּוֹת — רַמ"ח מְצוּוֹת עֲשֵׂה וְשִׁס"ה מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, כְּבָר מִמְּשִׁיךְ "קְדֻשַׁת הַחַיִּים" עַל הָאָדָם; אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְקַדֵּשׁ וּלְטַהֵר אֶת עֲצָמוֹ בְּקַדְשָׁה עֲלִיוֹנָה, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

ד.

צָרִיךְ שְׂתַדַּע, אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, שְׂעַקֵּר הַתְּכָלִית בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא רַק לַחֲשֹׁב מִמְּנוֹ יִתְבָּרְךְ, אֲשֶׁר זֶה עַקֵּר "קְדֻשַׁת הַחַיִּים", כִּי בְּאֶמֶת קְדֻשָׁה אֵינָה שְׂיִכֵּת אֶלָּא בְּרוּחָנִיּוֹת, וְעַקֵּר תְּכָלִית הַנְּשָׂמָה שְׂיִרְדָּה מִעוֹלָם הָאֲצִילוֹת אֶל זֶה הָעוֹלָם הַחֲמֻרִי וְהַגִּשְׁמִי, הִזָּה כְּדֵי לְטַהֵר גַּם אֶת גִּשְׁמִיּוֹת הָאָרֶץ, וְלַעֲשׂוֹת מִגִּשְׁמִיּוֹת רוּחָנִיּוֹת, וְלַהֲפֹךְ אֶת הַטְּמָאָה לְטָהָרָה, שְׂזֶה עַקֵּר עֲבוּדַת הַבְּרוּרִים, שְׂאָדָם צָרִיךְ לְבָרֵר עַל-יְדֵי קִיּוּם מְצוּוֹתַי וְיִתְבָּרְךְ, לְסַלֵּק וְלְזַרֵּק, לְרַחֵק וּלְגַרֵּשׁ מִמְּנוֹ אֶת הָרַע וְהַטְּמָאָה וְהַחֲשָׁךְ, וְלַהֲמַשִּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ אֹר וְזִיּוֹ וְחַיּוֹת וְדְבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרְךְ שְׂמוֹ, שֶׁהוּא תְּכָלִית הַטוֹב וְהַטְּהָרָה וְהָאֹר, וְזֶה עַקֵּר

הקדשה — לכלל את למטה מהמקום והזמן אל למעלה מהמקום ולמעלה מהזמן, אשר זה עקר שעשוע עולם הבא — שהאדם מסתובב בזה העולם, ועם כל זאת הוא ממשיך את המקום והזמן אל למעלה מהמקום ולמעלה מהזמן, ואף שבה נכלל לגמרי אל אין סוף ברוך הוא, עד שיכול להתבטל מהמציאות, עם כל זאת על האדם לצמצם את עצמו ולהלביש את עצמו בזמן ובמקום, שזה כלל המצוות שעליו לקיים בתוך הזמן והמקום דיקא, להפוך את החשף לאור, את הטמאה לטהרה, את השקר לאמת, כי צריך האדם להאריך ימים ושנים בזה העולם דיקא שהוא בזמן ובמדות, כי כל מה שחי יום יותר בזה העולם, ועובד ה' ביותר בזה העולם בזמן ובמים, על ידי זה דיקא זוכה לשלמות הדעת ביותר, וזוכה ביותר לסוד למעלה מהזמן, וזה עקר אריכות ימים שצריכים לזכות בזה העולם, בסוד (דברים כב, ז): "למען ייטב לך והארכת ימים", דהינו שיזכה בכל יום ויום מימי חייו להפיל בסוד יום שכלו ארוך, שהוא סוד עולם הבא שהוא למעלה מהזמן, וזה עקר סוד הזקנה דקדשה, בסוד: ז'ק'ן' — ז'ה ק'נ'ה חכמה (קדושין לב.), כי כל מה שנוקן יותר,

צָרִיף לְקִנּוּת חֲכָמָה וְדַעַת אֲמִתִּית יוֹתֵר, וְאִזּוּ נִכְלָל
בְּכָל יוֹם בְּסוּד הַזְקֵנָה שְׁלִמְעָלָה, שֶׁהוּא סוּד אַרְיִכוּת
יָמִים וְשָׁנִים בְּאַמֶּת, סוּד לְמַעְלָה מֵהַזְמַן, שֶׁמִּשָּׁם
עָקַר הַחַיִּים, עָקַר אַרְיִכוּת יָמִים וְשָׁנִים, כִּי מִי שֶׁאִינוֹ
זוֹכֵה לְדַעַת אֲמִתִּית בִּימֵי חַיָּיו, אֲזִי אֶפְלוּ אִם יִרְבֶּה
כַּחוּל יָמִים, אֵין זֶה אַרְיִכוּת יָמִים כָּלֵל, כִּי מֵה יִתְרוֹן
לוֹ בְּרַבּוּי יָמָיו הָעוֹבְרִים כְּצֵל עוֹבֵר, הֲלֹא בְּכָל יוֹם
הָאָדָם מֵת, כִּי הַיּוֹם שְׁחֵי לֹא יִהְיֶה עוֹד, וְאִם כֵּן הוּא
מֵת בְּכָל יוֹם, בְּסוּד (קִהְלֵת ז, א): "וַיּוֹם הַמָּוֶת מִיּוֹם
הַיּוֹלָדוֹ", שֶׁתִּכְף מִיּוֹם הַיּוֹלָדוֹ מִמָּשׁ מִתְחִיל הָאָדָם
לְמוֹת מִיָּד, וְזֶה בְּרוּר וּמוֹבֵן לְכָל בֵּר דַּעַת; וְאִם-כֵּן
מֵה יִתְרוֹן לְבֵן מֵאָה שָׁנִים עַל בֵּן יוֹם אֶחָד, אֲדִרְבֶּה
זֶה מֵת יוֹם אֶחָד, וְזֶה מֵת מֵאָה שָׁנִים. וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב
(שָׁם ו, ו): "וְאֵלֹהֵי חַיָּה אֶלְף שָׁנִים וְגו' הֲלֹא טוֹב מִמֶּנּוּ
הַנֶּפֶל"; כִּי תַחַת הַזְמַן אֵין שׁוּם חַיּוֹת כָּלֵל, כִּי שָׁם
עָקַר אַחֲזִיזַת סִטְרָא דְמוֹתָא כַּנִּרְאָה בְּחוּשׁ, שֶׁהַזְמַן
הוֹלֵךְ וּמֵת בְּכָל יוֹם וּבְכָל יְעַת וּבְכָל שָׁעָה, כִּי כָל
בְּנֵי הָאָדָם וְכָל מִינֵי בְּעֵלֵי חַיִּים, אֲשֶׁר עַל פְּנֵי
הָאָדָמָה מִימּוֹת עוֹלָם, כָּלֵם הוֹלְכִים וּמֵתִים בְּכָל
שָׁעָה וּבְכָל יוֹם, כִּי הַיּוֹם וְהַשָּׁעָה שְׁחֵי לֹא יִחְיֶה
יוֹתֵר, וְעַל-כֵּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בְּרַכּוֹת יח:):
רְשָׁעִים בְּחַיֵּיהֶם קְרוּיִין מֵתִים, מֵאַחַר שֶׁנִּמְשָׁכִין

אחר הפסילות והרוח שטות, שהוא סוד תחת הזמן שחולף ועובר וכלה בכל רגע, שזה סוד סטרא דמותא; כי עקר החיות באמת הוא רק מחי החיים שהוא למעלה מהזמן, וכל עקר קיום הזמן הוא בשביל ישראל ובשביל הצדיקים שעוסקין כל ימיהם בתורה ועבודה, שעל-ידי-זה משלימים דעתם ביותר בכל פעם, על-ידי אריכות הזמן דיקא, ועל-ידי-זה מקשרים ומעלין את סוד הזמן לסוד למעלה מהזמן, והם זוכים לחיים אמתיים לעד ולנצח, ומשם עקר המשכת החיות לכל באי עולם בשביל קיום העולם, כי הכל נברא ומתקיים רק בשביל הצדיקים. הכלל — שעקר החיות האמתית היא בסוד למעלה מהזמן, אך אי אפשר לבא לזה, כי אם על-ידי שהאדם בא בתוך הזמן, משם עקר הנסיון והצרוף שלו, ואם זוכה אז לקדש עצמו כראוי, ולהוסיף בכל יום תוספת קדשה ודעת, אזי זוכה על-ידי-זה דיקא להכליל בסוד למעלה מהזמן בשלמות כראוי, שזה סוד (בראשית כד, א): "ואברהם זקן בא בימים", שדיקא על-ידי הזמן והימים זכה לבא לסוד למעלה מהזמן, משם עקר אריכות ימים והזקנה האמתית. ובאמת זה נקרא "קדשת החיים", כשאדם זוכה

להיות מקרב אל צדיקים אמתיים, אשר זכו בחיים
 חיותם לזכר את גשמיות גופם, עד שבְּעוֹדָם
 בעולם הזה הגשמי והחמרי, המלא הסתרות
 והעלמות וכסויים, אף-על-פי-כן זוכים להאריך
 את ימיהם, על-ידי שמשגיגים השגת האור אין סוף
 ברוך הוא, ועל-ידי-זה הם מתקדשים בקדשה
 עליונה, והם חיים בקדשה ובטהרה, כי הם זכו
 ל"קדשת החיים", על-ידי שכללו את המקום והזמן
 אל למעלה מהמקום ולמעלה מהזמן; ועל-כן
 אשרי ואשרי מי שזוכה להתקרב לצדיקים כאלו,
 שעל-ידי-זה ימשיכו גם עלינו את האור והזיו
 והחיות והדבקות הזו, עד שגם אנחנו נזכה להכליל
 באין סוף ברוך הוא, ולהמשיך על עצמנו אור וזיו
 וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו, ונזכה להחזיק
 מעמד בכל מה שעובר עלינו, ושום דבר שבְּעוֹלָם
 לא יוכל לשבר אותנו, שזה עקר שלמות "קדשת
 החיים" — לא להשבר משום דבר בעולם, יהיה
 איך שיהיה ויהיה מה שיהיה.

ה.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי עקר

"קדשת החיים" הוא רק להפיל באין סוף ברוך הוא, ולקדש ולטהר את מח מחשבתו ואת עיניו, את אזניו, את חטמו ואת פיו, הינו שתמיד יחשב רק ממנו יתברך, ותמיד יסתכל על רוחניות חיות אלקותו יתברך, וישמע את הקול הפנימי שבכל פרטי הבריאה, ועל-ידי-זה יזהר מאד מאד מפעם וקפידות, ויהיה סבלן גדול מכל הבא עליו, וישמר את פיו, ודיקא אז יזכה להפיל באין סוף ברוך הוא, כי הם הכלים לקבל בהם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, שזה "קדשת החיים", שהאדם צריך לקדש ולטהר עצמו, כי להפוך — פשאדם מפריד את עצמו מעצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, הוא סובל כל מיני יסורים מרורים, כי כל היסורים שיש לאדם, חס ושלום, הכל רק מחמת חסרון הדעת, והינו מחמת שאינו יודע בכל עת ורגע, שהכל בהשגחה פרטית, ותולה בטבע, חס ושלום, כי מי שיודע בדעת שלמה שהכל ממנו יתברך, אזי אין לו שום יסורים, כי יודע שבודאי הכל לטובה, וגם על-ידי-זה בעצמו שיודע שהכל מאתו יתברך, אזי יכול לבטל היסורין בכל עת שירצה, כי באמת אין שום טבע בעולם, כי הטבע בעצמו הוא השגחה, כי השם יתברך מקיים ומחיה

כָּל דָּבָר בְּחֻמָּתוֹ, שֶׁהִיא הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר, כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (קִהְלֵת ז, יב): "הַחֻמָּה תְּחִיָּה" וְגו', וְכְמוֹ
 שְׁפָתוֹב (מִשְׁלֵי ג, יט): "ה' בְּחֻמָּה יָסַד אֶרֶץ" וְגו',
 וְזֶה שֶׁמְבֹאֵר כִּי הַטָּבֵעַ מִתְנַהֵג בְּיַדִּיעָה, וְהוּא תַּחַת
 יַד הַיְדִיעָה, הֵינּוּ כִּי עֵקֶר חַיּוֹת וְקִיּוּם הַנְּהַגַת הַטָּבֵעַ
 שֶׁל כָּל דָּבָר הוּא עַל-יְדֵי הַיְדִיעָה, שֶׁהִיא חֻמָּה
 וְדַעַת הַבוֹרָא יִתְבַּרֵּךְ, שֶׁהוּא מְנַהֵג כָּל דָּבָר
 בְּחֻמָּתוֹ וַיְדִיעָתוֹ, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "כֻּלָּם בְּחֻמָּה
 עָשִׂיתָ", וְהַצְדִּיק הָאֱמֶת כְּמוֹ דְנִיָּאל, שֶׁכָּל רָז לֹא
 אָנִים לִי, הוּא נִכְלָל עִם דַּעְתוֹ בְּדַעַת הַבוֹרָא
 יִתְבַּרֵּךְ, כִּי זֹהִי שְׁלֵמוֹת הַצְדִּיקִים הַגְּדוֹלִים בְּנֵי
 עֲלִיָּה, שֶׁהֵם מְבַטְלִים עַצְמָם בְּכָל יַעַת אֱלֹהֵי יִתְבַּרֵּךְ,
 עַד שֶׁנִּכְלָלִין בְּדַעְתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הֵם יוֹדְעִים
 הַטָּבֵעַ שֶׁל כָּל דָּבָר, הֵינּוּ שְׂיֹדְעִים עִצָּם חַיּוֹתוֹ שֶׁל
 הַטָּבֵעַ שֶׁל כָּל דָּבָר, שֶׁזֶה הַדַּעַת מְחִיָּה וּמְקַיֵּם
 וּמְנַהֵג אוֹתוֹ הַדָּבָר, וְאִזּוּ בְּוַדַּאי כִּפִּי יְדִיעָתוֹ זֹאת,
 כִּן נִמְסָר וְנִשְׁתַּעֲבַד טָבֵעַ הָעוֹלָם תַּחְתָּיו. וְזֶה שְׁפָתוֹב
 (דְנִיָּאל ו, כג): "אֱלֹקֵי שְׁלַח מְלֹאכִיָּה וּסְגֵר פֶּה
 אֲרִיֹתָא", כִּי כָּל דָּבָר יֵשׁ לוֹ מְלֶאֶךְ הַמְּמַנֶּה עָלָיו,
 נִמְצָא שֶׁטָּבֵעַ שֶׁל כָּל דָּבָר מִתְנַהֵג עַל יְדֵי הַמְּלֶאֶךְ
 הַמְּמַנֶּה עָלָיו, וְהַמְּלֶאכִים הֵם שְׂכָלִיִּים כִּידוּעַ, וְהֵם
 מְקַבְּלִים שְׂכָלָם וְחַיּוֹתָם מִגְּבֵהָ עַל גְּבֵהָ, עַד

שֶׁמִקְבָּלִים מֵאַחֲדוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁשָּׁם הַכֹּל בְּאַחֲדוּת
גְּמוּרָה בְּלִי הַבְּדֵל, אֵךְ הַמְּלֶאכִים הַגַּם שֶׁהֵם
מִקְבָּלִים גַּם-כֵּן חַיּוֹת חֲדָשָׁה בְּכָל פַּעַם מִלְמַעְלָה
מֵהֶם, בְּסוּד (יְחֻזְקָא ל א, יד): "וְהַחַיּוֹת רְצוּא וְשׂוֹב",
אַבֵּל אֵינָם יְכוּלִים לְקַבֵּל הַחַיּוֹת רַק כָּל אֶחָד כְּפִי
בְּחִינָתוֹ וְכְפִי הַתְּמִנּוֹת כְּפִי הַחַיּוֹת שֶׁצָּרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ
לְאוֹתוֹ הַדְּבָר שֶׁהוּא מִמְּנָה עָלָיו, אַבֵּל אֵינּוּ יְכוּל
לְשַׁנּוֹת בְּעֶצְמוֹ כָּלֵל, אַבֵּל הָאָדָם הַצָּדִיק שֶׁהוּא בַּעַל
בְּחִירָה, יְכוּל לְבַטֵּל עֶצְמוֹ מִחִיזוֹ דְּהֵאִי עֲלָמָא
בְּבְחִירָתוֹ, וְאֲזִי עוֹלָה לְמָקוֹם שְׁעוֹלָה, וְנִכְלָל בּוֹ
יִתְבָּרַךְ, וְיְכוּל לְשָׂאב מִשָּׁם תּוֹרָה בְּכָל פַּעַם, שֶׁהִיא
הַחֲכָמָה וְהַדַּעַת שֶׁמְחַיֶּה וּמְקַיֶּמֶת וּמְנַהֶיגָה אֶת כָּל
הָעוֹלָם, כִּי בְּאוֹרֵיתָא בְּרָא קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא,
וְאֲזִי יְכוּל לְהַמְשִׁיךְ הַחַיּוֹת לְכָל הַמְּלֶאכִים וְלְכָל
הַדְּבָרִים הַמְּתַנְהֶגִים עַל יָדָם כְּרִצּוֹנוֹ, כְּפִי הַתּוֹרָה
וְהַדַּעַת שֶׁשׂוֹאֵב מִהַבְּטוּל; וְעַל-כֵּן הָאָדָם גְּבוֹה
מִהַמְּלֶאכִים וּמוֹשֵׁל עֲלֵיהֶם, וְיְכוּל לְהַנְהִיג הָעוֹלָם
כְּרִצּוֹנוֹ, וְזֶה סוּד הַנֶּסֶם שֶׁל דְּנִיָּאל, שֶׁמְבַאֵר שֶׁהִיא
עַל-יְדֵי שְׂדֵע טָבַע הָאֲרִיָּה, אֵינן הַכּוֹנֵה שְׂדֵע טָבַע
הָאֲרִיָּה כְּפִשׁוּטוֹ, כְּפִי דַּעַת חֲכָמֵי הַטָּבַע, חֵס
וְשָׁלוֹם, כִּי עַל-יְדֵי יְדִיעָה כָּזוֹ בְּוֹדָאֵי אֵי אֶפְשָׁר
לְהַנְצִיל מִן הָאֲרִיָּה כְּמוֹכֵן לְכָל, אֵךְ הַכּוֹנֵה עַל

הידיעה האמתית, שידע שרש חיות הטבע של כל דבר בשרשו, הינו בידיעתו וחקמתו יתברך שמחיה ומקים ומנהיג את כל הטבע, ודניאל על-ידי שהיה מבטל את עצמו באור אין סוף בכל פעם, והמשיך משם דעת התורה, שמשם כל כח וחיות והנהגת האריה בשרש טבעו, כי גם המלאך שהוא השכל המנהיג את האריה בטבעו, הוא יונק ומקבל חיותו ושכלו מאותיות התורה, שהיא הדעת האמתית שהיא שרש הכל, וזה בעצמו סוד "אלקי שלח מלאכיה וסגר פם אריותא", כי זה המלאך בעצמו שמנהיג את האריה בטבעו, אותו שלח הקדוש-ברוך-הוא לסגר פיהם, כי זה המלאך שהוא סוד השכל הפרטי שמנהיג האריה בטבעו, היה מקבל ויונק חיותו מהדעת שזכה דניאל להשיגה, על-פן בודאי היה דניאל מושל עליו. נמצא, שכל מה שהאדם מבטל את עצמו אליו יתברך, ושואב משם תורה, שעל-ידי-זה הוא מתנחם מהיסורים, על-ידי-זה בעצמו הוא יכול לבטל היסורים לגמרי, כי הוא מושל על טבע היסורים בידיעתו, שהיא התורה ששואב מהרשימה של הבטול; ועל-פן אמרו חכמינו הקדושים (בבא בתרא קטז): מי שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו

רַחֲמִים, כִּי לֹא כָּל אָדָם זֹכֶה לְשֵׁלֵט עַל הַטֶּבַע
 בִּידְיָעָתוֹ, רַק הַצַּדִּיק הַחֲכָם הָאֱמֶת שְׂיָכוֹל לְבַטֵּל
 עֲצָמוֹ, וְעַל-כֵּן כָּל פְּעֻלַּת הַצַּדִּיק לְבַטֵּל הַיְסוּרִים
 וְהַחֹלְאָת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, הוּא עַל-יְדֵי תְּפִלָּה, כִּי
 עֶקֶר הַבְּטוּל הוּא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, וְכֵן הֵנִס שֶׁל
 דְּנִיָּאל שְׁנִצּוּל מִגַּב אַרְיֹת, הַכֹּל הָיָה עַל-יְדֵי רַבּוּי
 תְּפִלוֹתָיו שֶׁהָיָה מְרַבֵּה לְהַתְּפַלֵּל, עַד שֶׁאֶפְלוּ בָּעֵת
 שֶׁמָּסְרוּ אוֹתוֹ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ עַל כֶּף שֶׁהוּא מִתְּפַלֵּל
 לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן לֹא הִנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ,
 וְהַתְּפַלֵּל גַּם אִזּוֹ כַּמְּפָרֵשׁ בַּמִּקְרָא, וְעַל-יְדֵי-זֶה זָכָה
 לְבְטוּל בְּשִׁלְמוֹת, עַד שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה הָיָה הֵנִס. וְזוֹ
 נִקְרָאת בְּאֵמֶת "קַדְשַׁת הַחַיִּים", כְּשֶׁאָדָם נִכְלָל
 לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְשׂוֹאֵב תוֹרָה וְזוֹכֶה
 לְשַׁעֲבֵד אֶת הַטֶּבַע אֶל הַשְּׂגָחָתוֹ הַפְּרָטִית, עַל-יְדֵי-
 זֶה נַעֲשֶׂה לוֹ נִס, וְעַל-כֵּן דִּיקָא גְדוּלֵי הַצַּדִּיקִים
 שֶׁמְקַדְשִׁים חַיֵּיהֶם, וְזוֹכִים לְ"קַדְשַׁת הַחַיִּים" בְּאֵמֶת,
 עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשִׂים נִסִּים נִגְלִים עַל יָדָם; וְלָכֵן רָאָה,
 אֱהוֹבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, גַּם-כֵּן לְבָרַח תָּמִיד רַק אֵלָיו
 יִתְבָּרֵךְ, וְתַבְטֵל אֶת עֲצָמְךָ תָּמִיד אֶל הַצַּדִּיקִים
 הָאֱמֶתִּים אֲשֶׁר כָּבֵד זָכוּ לְהִיּוֹת נִכְלָלִים בְּאֵין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא, וְנִתְבַּטְּלָה לְגַמְרֵי מַחִיזוֹ עֵינֵיהֶם גְּשִׁמִּיּוֹת
 הָעוֹלָם הַזֶּה, וְעַל-יְדֵי שֶׁתְּבוֹא אֲלֵיהֶם וְתִקְבַּל מֵהֶם

תורה, על-ידי-זה ישפיע גם עליך אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו, וגם אתה תזכה לסוד בטול, להיות בטל אל האין סוף ברוך הוא, כי באמת כל בר ישראל יש לו חלק ברוחניות, אך מחמת עוונותיו המרבים וקלקול מעשיו גרם לעצמו מסך המבדיל, עד שיש בני-אדם שכל-כף נפלו בטמאה, וכל חייהם נתלכלכו בכל מיני טמאות וזמהות, שעל-ידי-זה קשה וכבד להם להשיג רוחניות חיות אלקותו יתברך, ולחזור באמת אליו יתברך; ולכן טוב מאד להיות מקרב אל צדיקים אמתיים הדבקים בחי החיים בו יתברך, שדיקא על ידיהם גם אתה תזכה ל"קדשת החיים"; ועל-כן אשרי ואשרי מי שזוכה להתחבר אל צדיקים קדושים ואל יראים אמתיים, שאז יראה נסים נגלים שיעשה עמו הקדוש-ברוך-הוא, ויאיר עליו אור זיו וחיות "קדשת החיים", אשרי לו.

ו.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, שבזה העולם צריך לחזק את עצמו ביותר להמשיך על עצמו

בְּכָל יוֹם "קִדְשַׁת הַחַיִּים", וְאֶפְלוּ שְׂכָבָר עָבַר עָלָיו
 מֵה שְׁעָבַר, וְנִתְלַכְלַךְ בְּמָה שְׁנִתְלַכְלַךְ, וְנִפְּל בְּעַמְקֵי
 עַמְקִים בְּשֵׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת וּמִתַּחֲתָיו, גַּם שָׁם יִמְשִׁיךְ
 עַל עֲצָמוֹ "קִדְשַׁת הַחַיִּים" עַל-יְדֵי שְׂיַחֲפֵשׁ וַיִּבְקֹשׁ
 תָּמִיד אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ, כִּי כֵן צְרִיכָה לִהְיוֹת עֲבוֹדַת
 כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל — לְחִפְּשׁ וּלְבִקֹּשׁ בְּכָל יוֹם אַחַר
 אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֶפְלוּ שֶׁהוּא נִמְצָא בְּחִשְׁךְ
 וּבִטְמָאָה גְדוֹלָה, עִם כָּל זֹאת גַּם שָׁם עָלָיו לְחִפְּשׁ
 וּלְבִקֹּשׁ "אֵיִה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", אֵיִה הַמְּקוֹם שֶׁאוֹכֵל
 לְמִצָּא אוֹתָךְ, וּכְכֹל שְׂיַבְקֹשׁ וַיִּחֲפֹשׂ אֶת אֲמַתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, כְּמוֹ-כֵן יִתְגַּלֶּה אֵלָיו אוֹרוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 כִּי הַכֹּל תְּלוּי כְּפִי הַבְּקוּשׁ וְהַחֲפוּשׁ אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ,
 שְׂצוּעֵק וּמְבִקֹּשׁ "אֵיִה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", אֵיִה הַמְּקוֹם
 שֶׁאוֹכֵל לְמִצָּא אוֹתָךְ; כִּי כְּשֶׁנוֹפֵל הָאָדָם לְמַדְרָגוֹת
 נְמוּכוֹת מְאֹד, שֶׁהֵם הַמְּקוֹמוֹת הַמְּטַנְפִים, שְׂאִי
 אֶפְשָׁר לָהֶם לְקַבֵּל חַיּוֹת מְעַצָּם הַתְּגַלוֹת כְּבוֹדוֹ
 יִתְבָּרֵךְ, שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה הָיָה כָּל הָעֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת, כִּי
 עֲלֵיהֶם הֵינּוּ עַל מְקוֹמוֹת אֵלָיו נֹאמֵר (יִשְׁעִיָּה מֵב, ח):
 "וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אָתֵן", וְחַיּוֹתָם הִיא רַק
 מֵהַהֶעֱלָמָה וְהַהֶסְתָּרָה שֶׁל הַמְּאֻמֵּר סְתוּם דְּבִרְאֵשִׁית,
 שֶׁהוּא סוּד: "אֵיִה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", וְאֲזִי כְּשֶׁנוֹפֵל
 לְמְקוֹמוֹת אֵלָיו, חֶס וְשָׁלוֹם, וְזוֹכָה לְרַחֵם עַל עֲצָמוֹ,

כִּי רוֹאֶה שְׁמִקוּמוֹ רְחוּק מִכְבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִם בֶּן
 אֵינוֹ נִקְרָא בְּשֵׁם מָקוֹם כָּלֵל, כִּי עֶקֶר הַמָּקוֹם הוּא
 בְּמָקוֹם שֵׁשׁ הַשָּׂרָאֵת הַקְּדוּשָׁה וְהַתְּגִלוֹת כְּבוֹד
 אֱלֹקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁנִּקְרָא מָקוֹם פִּידוּעַ בְּסוּד "מָקוֹמוֹ
 שֶׁל עוֹלָם" (עֵין בְּרֵאשִׁית רַבָּה סח, י), אֲבָל הַמָּקוֹמוֹת
 הַמְּטַנְפִים אֵינָם נִקְרָאִים בְּשֵׁם מָקוֹם כָּלֵל, כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (יִשְׁעִיהַ כח, ח): "כִּי כָּל שְׁלַחֲנוֹת מְלָאוֹ קִיא
 צֵאָה בְּלִי מָקוֹם", וְכְמוֹ שְׁפָתוֹב (שָׁם ה, ח): "עַד אָפֶס
 מָקוֹם" וְכוּ', עַל-כֵּן כְּשֶׁנוֹפֵל הָאָדָם לְשָׁם, חֵס
 וְשָׁלוֹם, אֵינֶן לוֹ שׁוֹם מָקוֹם כָּלֵל, וְהוּא נֶעַ וְנֹד בְּאֶרֶץ,
 כִּי עַל-יְדֵי שֶׁהָאָדָם חוֹטֵא, חֵס וְשָׁלוֹם, וּמִתְרַחֵק
 מִכְבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא כְּאִלוֹ מַחְזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתֵהוּ
 וְבֵהוּ, וְכְאִלוֹ מַחְרִיב אֶת הָעוֹלָם לְגַמְרֵי, וְעַל-כֵּן אֵינֶן
 לוֹ שׁוֹם מָקוֹם כָּלֵל, אֲבָל כְּשֶׁזּוֹכֶה עַל-כָּל-פְּנִיִם
 לַיַּדַּע הָאֱמֶת וְלִרְאוֹת פְּגָמוֹ וְקִלְקוּלוֹ הַגָּדוֹל,
 שֶׁהַחְרִיב אֶת כָּל הָעוֹלָם, עַד שֶׁאֵינֶן לוֹ שׁוֹם מָקוֹם
 בְּעוֹלָם כָּלֵל, וּמְרַחֵם עַל עֲצָמוֹ וְשׁוֹאֵל וּמִבְּקֵשׁ:
 "אֵיִה מָקוֹם כְּבוֹדוֹ"; כִּי בּוֹדָאֵי גַם מְקוֹמוֹת אֵלוֹ
 בְּהִכָּרַח שֶׁתִּהְיֶה לָהֶם אֵיזוֹ חַיּוֹת מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, רַק
 שֶׁהֵיא בְּהַעֲלָם גָּדוֹל, בְּסוּד: "אֵיִה מָקוֹם כְּבוֹדוֹ",
 עַל-כֵּן עַל-יְדֵי-זֶה שֶׁמַּחְפֵּשׁ וּמִבְּקֵשׁ גַּם שָׁם אַחַר
 כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא עוֹלָה בְּתַכְלִית

הַעֲלִיָּה, לְסוּד קִדְשֵׁת הַמְּאֻמָּר סְתוּם הַנִּ"ל, שֶׁהוּא סוּד 'אַיִה', וְשֵׁם הוּא סוּד 'לְמַעַלָּה מִן הַמְּקוֹם'. נִמְצָא, שֶׁהִירִידָה שָׁלוּ שְׁנַפֵּל לְמִדְרָגָה כְּזוֹאת עַד שֶׁהוּא בְּסוּד 'לְמַטָּה מִן הַמְּקוֹם', כִּי שֵׁם הוּא תְּהוּ וְבָהוּ, וְלֹא הָיָה לוֹ מְקוֹם כָּלֵל, וְעַכְשָׁו עַל-יַדֵּי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ עָלָה בְּעֲלִיָּה גְדוּלָּה לְסוּד 'לְמַעַלָּה מִן הַמְּקוֹם', וְאִז נִמְחָלִין לוֹ כָּל עוֹנוֹתָיו; כִּי מִסוּד 'אַיִה' שֶׁהוּא הַקִּדְשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה מְאֹד, מִשֵּׁם כָּל הַסְּלִיחָה וְהַמְּחִילָה לְכָל הָעוֹנוֹת, בְּסוּד (תְּהִלִּים קל, ד): "כִּי עֲמַךְ הַסְּלִיחָה" וְכוּ', כִּי 'עֲמַךְ' דִּיקָא, כִּי 'אַיִה' הוּא סוּד כְּתוּר, סוּד תְּלִיסָר תְּקוּנֵי דִיקָנָא, שֶׁהֵם שְׁרֵשׁ הַי"ג מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים, שֵׁשׁ עֶקֶר הַמְּחִילָה וְהַסְּלִיחָה כִּידוּעַ, וְזֶה סוּד (יִשְׁעִיָּה א, יח): "אִם יֵאָדִימוּ כִּתּוּלַע כְּצִמָּר יִהְיוּ", כִּי הַמְּקוֹמוֹת הַמְּטַנְפִים הֵם סוּד קִלְפָּה קִשָּׁה וְחִזְקָה מְאֹד, וּמִתְגַּבְּרֶת בְּכָל יוֹם לְכָלוֹת אֶת כָּל הָעוֹלָם לְגַמְרֵי, חֵס וְשָׁלוֹם, כְּמַבְאָר בַּכּוֹנּוֹת. וּמַעֲנִין קִלְפָּה זֹאת נִמְשָׁכִין כָּל מִינֵי שְׁקִצִים וְרַמְשֵׁים שְׁאֲסוּרִים בְּאֲכִילָה בְּאֲסוּר תָּמוּר, מֵאַחַר שֶׁהֵם רְחוּקִים לְגַמְרֵי מְכַבּוּדוֹ יְתַבְּרָךְ, בְּסוּד: "וְכַבּוּדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן", אֲבָל עַל-יַדֵּי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ אַחַר כְּבוֹדוֹ יְתַבְּרָךְ גַּם מִשֵּׁם, עַל-יַדֵּי-זֶה עוֹלָה בְּתַכְלִית הַעֲלִיָּה,

וְנִמְשָׁכֶת לוֹ סְלִיחָה וּמְחִילָה מִסּוּד תְּלִיסָר תְּקוּנֵי
דִּיקְנָא, שְׁהֵם סוּד צָמַר כְּיָדוּעַ, וְזֶה "אִם יֵאָדְיִמוּ
כַּתּוּלָע כְּצָמַר יִהְיוּ". וְזֶה שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים
לְעֵינַיִן תּוּלְעִים שְׁנִתְּהוּוּ בְּתִלוּשׁ, שְׁאֵינָם אֲסוּרִים עַד
אַחַר שְׁפָרְשׁוּ, כִּי מִי שֶׁנּוֹפֵל לְמִקּוֹמוֹת הַמְטַנְפִּים,
וְרוֹאֶה שְׁאֵין לוֹ שׁוּם מְקוֹם כָּלֵל בְּקִדְשָׁה, אֲזִי הָעֶקֶר
לְבִלִי לְהַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ, וְשֵׁלֵא לִיֵּאֵשׁ אֶת עֲצָמוֹ
וְלִפְרֹשׁ וְלִצְאֹת לַחוּץ, חֵס וְשָׁלוֹם, כַּאֲשֶׁר הָיָה כָּבֵר
בְּכֶמֶה וְכֶמֶה, שְׁעַל-יָדָי שָׂרְאוּ בְּעֲצָמָם נִפְּלָתָם
הַגְּדוּלָּה, עַל-יָדֵי-זֶה נִתְּיָאֲשׁוּ לְגַמְרֵי, וּפְרָשׁוּ מִן
הַקְּדוּשָׁה, וְיִצְאוּ לַחוּץ, חֵס וְשָׁלוֹם, וְרָצוּ לְקַבֵּעַ לָהֶם
מְקוֹם חוּץ מִהַקְּדוּשָׁה, חֵס וְשָׁלוֹם, וְרָצוּ לְשַׂרְץ
בְּאַרְץ לְהִתְפַּשֵּׁט בְּזֶה הָעוֹלָם, כְּמוֹ אֵלּוּ שְׁאָמְרוּ:
"אֲזִיל וְאֶתְהַנֵּי בְּהַאי עֲלֵמָא", מֵאַחַר שְׁאֵין לוֹ עוֹלָם
הַבָּא, חֵס וְשָׁלוֹם, וְאֵלּוּ הֵם בּוֹדָאֵי טְמָאִים וְאַסוּרִים
לְגַמְרֵי, כִּי זֶה סוּד הַשְּׂרָץ הַשּׁוֹרֵץ עַל הָאָרֶץ דִּיקְנָא,
שְׁשָׁם עֶקֶר אַחִיזַת הַנְּחָשׁ וְהַטְּמָאָה, חֵס וְשָׁלוֹם,
אַבֵּל זֶה הַתּוּלָע, הֵינּוּ מִי שֶׁנּוֹפֵל לְמִקּוֹמוֹת
הַמְטַנְפִּים, שְׁזֵהוּ סוּד תּוּלָע, רַק שֶׁהוּא דְּבוּק
בְּמִקּוֹמוֹ, וְאֵינּוּ פּוֹרֵשׁ אֶל הַחוּץ עַל-כָּל-פְּנִיָּם, כִּי
יּוֹדֵעַ, כִּי בְּאַמַּת בּוֹדָאֵי אֵין שׁוּם מְקוֹם לְבָרַח
וְלְהִסְתַּר מִפְּנֵיו, חֵס וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תְּהִלִּים

קלט, ז): "אָנָה מִפְּנֵיךָ אֲבָרַח אִם אֶסְק שָׁמַיִם" וגו', ומה יפעל בזה אם יוסיף עוד ביותר לילך אחר תאוות לבו, הלא סוף כל סוף מרה תהיה באחרונה, ובודאי יהיה לו אז למשיב נפש וכמוצא שָׁלֵל רב, כִּלְמַה שִׁיִּצִּיל עֲצָמוֹ מִהֶסְטֵרָא אַחֲרָא אֶפְלוּ מְעַט דְּמְעַט. וכשמישב את עצמו על כל זאת, וכל מה שהוא רואה שהוא רחוק מכבודו יתברך, יודע שאין לו מקום כָּלֵל, כי כל המקומות שרחוקים מכבודו יתברך, אינם נקראים בשם מקום כָּלֵל, ועל-כֵּן שואל ומחפש ומבקש גם משם אחר כבודו יתברך, בסוד: "אֵיִה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", שְׁזָה סוּד (דברים ד, כט): "וּבִקְשׁוּתָם מִשָּׁם אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ", משם דִּיקָא, כי על כל פנים אינו פורש לצאת לחוץ, חס ושלום, רק אדרבה אינו מניח את מקומו, בסוד (קהלת י, ד): "אִם רוּחַ הַמּוֹשֵׁל תִּעְלֶה עֲלֶיךָ, מְקוֹמְךָ אֵל תִּנַּח", על-ידי-זה יוכל לזכות שתתהפך הירידה לעליה גדולה, ויעלה לסוד למעלה מן המקום, ומסוד 'תולע' יהיה נעשה 'עולת', סוד 'עולת תמיד' שמכפרת על עברות של יום ושל לילה, ומכניעה ומבטלת קלפת תולע, שְׁזָה סוּד תוֹלְעִים שְׁבִתְלוּשׁ, שְׁעַד שְׁלֵא פָּרְשׁוּ מִתְּרִין, כי כל זמן שלא פָּרְשׁוּ לַחוּץ לְשָׂרֵץ עַל

הָאָרֶץ, הֵינּוּ לַעֲשׂוֹת לוֹ מְקוֹם בְּאֶרֶץ, בְּמִקּוֹם אַחִיזַת
הַסְטֵרָא אַחְרָא, חֶס וְשָׁלוֹם, רַק אֲדִרְבָּה מִחֲפֵשׁ גַּם
מִמְקוֹמוֹ אַחַר הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי תוֹכַל הִירִידָה
לְהַתְּהַפֵּךְ לַעֲלִיָּה גְדוֹלָה; עַל-כֵּן נִצְטוּיֵנוּ, אֲהוּבֵי,
בְּנֵי הַיָּקָר, מְאֹד מְאֹד לְשֹׁמֵר עַל הָאֲכָל שְׁאֲנוּ
אוֹכְלִים, כִּי עַקֵּר קְדֻשַׁת בֵּר יִשְׂרָאֵל, "קְדֻשַׁת
הַחַיִּים", הִיא בְּקְדֻשַׁת הָאֲכָל, שֶׁהִיא תְּכֵלִית
הַגִּשְׁמִיּוֹת וְהַחֲמֻרִיּוֹת, לְהִזָּהֵר מְאֹד מְאֹד מָה
אוֹכְלִים, כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה לְקִדְּשׁ וּלְטַהֵר אֶת עַצְמוֹ, וְיִזְכֶּה
לְהִיּוֹת נֶעֱשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ עֵצָם "קְדֻשַׁת הַחַיִּים",
שֶׁהִיא הַהֲשָׁגָה הָעֲלִיּוֹנָה, הַשְּׂגִת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ
הוּא, וְי"ג מִדּוֹת דְּעֵתִיקָא קִדְּיָשָׁא, שְׂזֵהוּ מֵאֲמַר
סְתוּם וְנֶעְלָם מְאֹד; כִּי בְּאַמַּת הוּא יִתְבָּרֵךְ רוּחָנִי,
וְאִי אֶפְשָׁר לְגִשְׁמִי לְהַשִּׁיג שׁוּם רוּחָנִיּוֹת, אֶלָּא
עַל-יְדֵי שְׂמִבְטֵל אֶת שְׂכָלוֹ הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמֻרִי, וּמְכַנְּסִים
בְּעַצְמוֹ אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה
בְּעַצְמוֹ זוֹכֶה לְהַטָּהֵר; וְעַל-כֵּן צְרִיכִים לְהִזָּהֵר בְּיִתְרָה
מֵה שְׂאוֹכְלִים, וְשִׁלָּא יִהְיוּ בַּמְאֲכָלִים תּוֹלְעִים, שֶׁהֵן
הַקְּלָפוֹת הַמְּכַשִּׁילוֹת אֶת הָאָדָם לְפַל בְּנוֹקְבָא
דְּתַהוּמָא רַבָּא, וּמְכַלּוֹת אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי; כִּי עַקֵּר
הַטְּמָאָה הִיא דִּיקָא, כְּשֶׁמְזַהְמִים אֶת עַצְמָם
בַּמְאֲכָלוֹת אֲסוּרִים הַמְּלֵאִים תּוֹלְעִים, שֶׁהוֹרְסִים אֶת

הָאָדָם לְגַמְרֵי, וְנוֹפֵל יוֹתֵר וְיוֹתֵר בְּעַמְקָא דְתַהוּמָא
רַבָּא; וְלִכְן רְאִה, אֶהוּבֵי, בְּנֵי הַיְקָר, לְהִזְהֵר מְאֹד
מְאֹד לֹא לִפְלֵ בְדַעְתָּךְ מִשׁוּם דְּדָבָר שְׂבַעוּלָם, אֲפִלוּ
שְׁהֵייתָ כָּבֵר בְּעַמְקֵי עַמְקִים בְּשֵׁאוֹל תַּחֲתִית
וּמִתַּחֲתִיו, וְנִכְשַׁלְתָּ כָּבֵר בְּמָה שְׁנִכְשַׁלְתָּ, עָלֶיךָ לְדַעַת
שְׂעַל-יַדֵּי תְּשׁוּבָה יְכוּלִים לְעֵלוֹת מֵעֵלָה מֵעֵלָה, אִם
אֵינוֹ מֵיֵאֵשׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּשׁוּם פְּנִים וְאֶפֶן, רַק בָּא
אֵלָיו יְתַבְרַךְ, וּמַחֲפֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ וְצוּעֵק וּמִתְחַנֵּן "אֵיה
מְקוֹם כְּבוֹדְךָ יְתַבְרַךְ", עַל-יַדֵּי הַחֲפוּשׁ וְהַבְּקוּשׁ
שְׂמַחֲפֵשִׁים וּמְבַקְשִׁים אַחֲרָיו יְתַבְרַךְ, עַל-יַדֵּי-זֶה
נִכְלָלִים לְגַמְרֵי בּוֹ יְתַבְרַךְ, וְזוֹכִים לְ"קִדְשַׁת
הַחַיִּים"; אֲשֶׁרֵי מִי שְׁאֵינוֹ מְטַעֵה אֶת עֲצָמוֹ כָּלֵל
בְּזֶה הָעוֹלָם, אֵלָא מְקַדֵּשׁ וּמְטַהֵר אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת
אֵיבָרָיו וְאֶת גּוּפוֹ הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, וּמְקַדֵּשׁ וּמְטַהֵר
אֶת יָמָיו, שְׂאֵז דִּיקָא יְהִיָּה נַעֲשֶׂה כְּלִי לְהַמְשַׁכַּת
הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְיִהְיֶה נִכְלָל לְגַמְרֵי בְּעֵצָם
עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתַבְרַךְ, אֲשֶׁר זֶה הַתַּעֲנוּג
הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר מְכָל הַתַּעֲנוּגִים; כִּי אֵין לָךְ עוֹד תַּעֲנוּג
גָּדוֹל יוֹתֵר בְּזֶה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי כְּמוֹ הַשְּׂגִת
רוּחָנִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתַבְרַךְ; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂזוֹכָה
לְהַחֲזִיק מֵעַמָּד בְּזֶה הָעוֹלָם, וְאֵינוֹ נִשְׁבֵּר מִשׁוּם
דְּבָר, וְאֲפִלוּ שְׁהוּא כָּבֵר בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא,

אינו מִיֵּאֵשׁ עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים, כִּי "אֶפְלוּ חָרֵב חֲדָה
 מִנַּחַת עַל צְנֹאָרוֹ שֶׁל אָדָם, אֶל יִתְיָאֵשׁ מִן הַרְחָמִים"
 (בְּרֻכּוֹת ה.). ; כִּי דִיָּקָא מִסּוּד 'תּוֹלַע' שֶׁהִיא הַקְּלָפָה,
 יְכוּלִים לְעֲלוֹת לְסוּד 'עוֹלַת' תָּמִיד, לְהִיּוֹת נְכֻלָּל
 לְגַמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא; אֲשֶׁרִי מִי שְׁחוּקָק
 בְּדַעְתּוֹ דְּבוּרִים אֱלוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ בְּזָה וּבְכָא כָּל
 הַיָּמִים לְנִצַּח נְצָחִים.

תם וְנִשְׁלַם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

